

**Izveštaj s monitoringa
rasprave su održane dana 5. i 6. listopada 2015. godine**

Zločin kod mosta Erdut – Bogojevo

5. listopada 2015. godine - otvaranje rasprave, početak dokaznog postupka

Na raspravi su bili nazočni: optuženikov brat, Veselinka Kastratović, monitorica

Nakon što je **Predsjednik Vijeća** otvorio zasjedanje, objavio predmet rasprave i sastav Vijeća, utvrđena je istovjetnost opt. Đorđa Stojakovića. Optuženik je primio i razumio pouku o pravima, sukladno odredbi čl. 413.st.2. ZKP/08.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka pročitao je optužnicu br. K-Do-7/2013. od 25. siječnja 2013. godine (preuzetu od ŽDO iz Vukovara, br. K-DO-30/2010, od 8. prosinca 2010. godine).

Sukladno odredbi čl. 415.st.2. ZKP/08, **opt. Đorđe Stojaković** se očitovao da je razumio optužnicu. Kao i na pripremnom ročištu¹, i sada² se očitovao da se ne smatra krivim.

Sukladno odredbi čl. 418.st.3. ZKP/08, Predsjednik Vijeća upozorio je Optuženika da će se sve što kaže tijekom izvođenja dokaza smatrati njegovom obranom. Optuženik je izjavio da je razumio upozorenje.

Sukladno odredbi čl. 417.st.1. ZKP/08, stranke postupka održale su svoje uvodne govore.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka rekao da je će tijekom dokaznog postupka izvođenjem predloženih dokaza na pripremnom ročištu, a radi se o ispitivanju svjedoka i čitanjem isprava, dokazati da je Optuženik počinio kazneno djelo koje mu se citiranom Optužnicom stavlja na teret.

Branitelj opt. Đorđa Stojakovića je redao da će tijekom dokaznog postupka osporiti navode optužbe.

U *dokaznom postupku* saslušani su svjedoci:

Svjedok oštećenik Vlado Kovačić,

U vrijeme pada Vukovara nalazio se u tvornici Borovo. Sa kolegom Vjekoslavom Katićem se probijao do Borovo Commercea. U blizini pogona klinastog remenja Vjekoslav Katić je ranjen snajperom. Svjedok oštećenik pomogao je Vjekoslavu Katiću doći do Borovo Commercea, gdje je bila pričuvna bolnica. No, kako je Vjekoslav Katić iskrvario, nedugo nakon dolaska u Borovo Commerc je preminuo.

Zgrada Borovo Commerc žestoko je granatirana s neprijateljske strane. Hrvatski vojnici, medicinsko osoblje, odlučilo se predati. Bio je kaos, ljudi koji su bili u skloništu i pričuvnoj bolnici u Borovo Commerceu izvođeni su van. Svjedok oštećenik i Miro Gojun zamolili su neprijateljske vojnike da iznesu mrtvo tijelo Vjekoslava Katića, što im je dopušteno. Ubrzo je svjedok oštećenik izdvojen od ostalih svojih kolega.

Kolona u kojoj je bio svjedok oštećenik kretala se kroz Borovo Naselje. Put kojim su se kretali bio je u dimu, vidio se plamen. Tijekom toga kretanja kroz Borovo Naselje neki ljudi iz kolone su izdvajani, nakon čega im se gubi trag. U blizini foto - radnje „Lukovski“ jedan vojnik je prišao svjedoku oštećeniku i zatražio od njega osobnu iskaznicu. Psujući pitao ga je što radi s ustašama, pri tome pogrešno čitajući prezime Kovačević umjesto Kovačić. Izdvojio ga je sa strane, što je svjedoka oštećenika uplašilo, no, iskoristio je trenutak nepažnje toga vojnika i ušao u jedan od parkiranih autobusa, u kome su se već nalazili zarobljeni hrvatski branitelji.

Autobusi sa zarobljenicima su se kretali Trpinjskom cestom. Tijekom puta autobusi su zaustavljani, izvođeni su pojedini zarobljenici, nakon čega im se gubi trag. Osobe koje bi zaustavile autobus točno su poimence tražile određenu osobu. Stoga svjedok oštećenik pretpostavlja da su dobili popise od nekoga. U blizini ugostiteljskog objekta „Mali raj“ iz autobusa je izvedena osoba prezimenom Budimir, nadimkom „Kiljo“.

¹ Odredba čl. 415.st.3 ZKP/08

² Odredba čl. 416. ZKP/08

Autobus se kratko zaustavio u Trpinji, nakon čega su nastavili put preko Vere, gdje su osobe, koje su se okupile oko autobusa, zahtijevali da ih puste u autobuse. Vojska, koja je osiguravala autobuse, to je odbila. Tijekom puta autobusom zatvorenici su morali pjevati srpske pjesme, npr. „Tko to kaže tko to laže...“.

Nakon prelaska mosta Erdut – Bogojevo autobus, u kome je bio svjedok oštećenik, stao je kod „lanare“, gdje je bila vojska u SMB odorama s bijelim i crvenim vezicama na odorama. U autobus su ušle „razne spodobe“. Svjedok oštećenik je pojasnio da su se vojnici, koji su ušli u autobus, prema zarobljenicima ponašali divljački. Neki su bili u vojnim bluzama, neki u vojnim puloverima. U autobusu su bile tri osobe, koje je svjedok oštećenik kasnije prepoznao na fotografijama, Od zarobljenika su tražili da se predstave, da im predaju dokumente. Jedan vojnik je rekao: „Đoko, evo jednog tvog!“.

Svjedok oštećenik poznaje opt. Đorđa Stojakovića, zvanog „Đoko Sodar“, stanovali su na udaljenosti od 100 metara, prije rata. Poznaje optuženika iz viđenja, bio je dobar sa optuženikovim bratom, poznavao je optuženikove roditelje.

Optuženik je udario svjedoka oštećenika šakom u glavu, u predjelu lijeve sljepoočnice. Od toga udarca je svjedok oštećenik ispao iz autobusa. Nakon toga ga je nastavio cipelariti, ruke mu je vezao špagom na leđima. Svjedok oštećenik ne zna koliko je trajalo to mučenje. Optuženik je uhvatio svjedoka oštećenika za prsa, dok je svjedok oštećenik ležao na zemlji. Optuženik mu je rekao: „Ti si mi zaklao ćaću i mater, sad ćeš vidjeti kako mi koljemo“. Tada je netko od osoba koje su ležale uz cestu, u jednom jarku, rekao: „Nemoj klati čovjeka, jer sam ti vidio i oca i majku u Dalju u hangaru“. Na to se optuženik zaustavio, malo se posramio, pitao je: „Što ti Mađar radiš tu?“, nakon čega je rekao da ide provjeriti što mu je sa roditeljima, i da ako nije istina da su dobro da će zaklati obojicu.

Nakon optuženikova odlaska, ostali vojnici su nastavili tući zarobljenike. U jednom trenutku izdana je zapovijed da zarobljenici moraju ići dalje. Ušli su u autobus i odvezeni su u Sremsku Mitrovicu, u zatvor.

Svjedok Dragutin Toth – Arvaj,

Nakon pada Borovo Commercea hrvatski zarobljenici su odvezeni autobusima u logore u Srbiji. Svjedok je bio u Sremskom Mitrovici.

Autobus u kome je bio svjedok zaustavio se kod mosta, na kaldrmi. Misli da su se zaustavili s hrvatske strane Dunava, u blizini mosta Erdut – Bogojevo. Autobus u kome se nalazio bio je drugi u koloni od pet autobusa sa ratnim zarobljenicima. U njegovu autobusu je moglo biti 60 zarobljenika. Vani je bio mrak. Iz autobusa su izlazili jedan po jedan. Sa svake strane vrata stajao je jedna neprijateljski vojnik s drvenom batinom, tako da je svaki zarobljenik prilikom prolaska dobio udarce po leđima, glavi, ramenima, bubrezima,...

Ispred i u okolici autobusa bilo je 30 – 50 neprijateljskih vojnika, pripadnika srpskih paravojnih formacija i pripadnika bivše JNA. Nakon izlaska zarobljenici su morali ići u jedan jarak pored ceste. Jedan mladić Zlatko Sarađen tučen je po ranjenoj nozi. Više od ostalih pretučen je Božo Šoković, iz Zagreba, pripadnik HOS-a. Pretukli su više od ostalih i sina od Branka Šege.

Opt. Đorđa Stojakovića svjedok je prepoznao među onima koji tukli i maltretirali zarobljenike. Poznavao ga je od prije rata. Vidio je da je prijetio jednom čovjeku, koji je živio na „Budžaku“. Optuženik se raspitivao za roditelje. Svjedok je tada rekao optuženiku da ne maltretira čovjeka, objasnio mu je da su mu roditelji živi, da su bili sa braniteljima u Borovo Commerceu. Optuženik je rekao svjedoku da će ubiti i njega. Svjedok je rekao: „Uvjeren sam da smo ja i taj mladić ostali živi iz razloga što je Đorđe pronašao svoje roditelje“³.

Iz autobusa u kome je svjedok bio nitko od zarobljenika nije ubijen, ali su svi dobili batina. Prije ulaska u autobus Božo Šoković i još jedan mladić morali su čistiti krv s ceste, koja je stajala na mjestima gdje su hrvatski branitelji premlaćivani.

Svjedok Petar Gojun,

Nakon pada Borovo Commercea kao hrvatski ratni zarobljenik odveden je u logor. Zarobljenici su iz Borovo Commercea odvedeni pješke kroz Borovo Naselje, ulicom koja se tada zvala „Karla Marxa“, do foto radnje

³ Raspravni zapisnik K –Rz-13/2012, od 5. listopada 2015. godine, str. 7

„Lukomski“. Dok su zarobljenici išli u koloni, pojedinci su iz kolone izdvajali i odvodili zarobljenike, nakon čega se zarobljenicima gubit trag. Tako je izveden i Ivica Katić, čiji sin je toga dana poginuo. Osoba prezimenom Lapčević, obratila se Ivici Katiću sljedećim riječima: „Šta je Ivo, sin ti je u drvenom kaputu“.

Ispred foto radnje „Lukomski“ zarobljenici su čekali 2 do 3 sata. Bio je mrak kad su otišli u autobuse i krenuli Trpinjskom cestom. Tijekom puta, na Trpinjskoj cesti, nekoliko puta su zaustavljeni, traženi su pojedini zarobljenici. U jednom od tih zaustavljanja tražili su da iz autobusa izađe Budimir, nakon čega je izašao Josip Budimir, kome se gubi trag. Preko Trpinje, Vere su stigli do mosta Erdut – Bogojevo,

Svi zarobljenici su morali izaći iz autobusa. Dok su izlazili dobivali su udarce, nakon čega su morali ići u jedna jarak pored ceste, gdje su ih vezali. Opt. Đorđa Stojakovića je prepoznao po glasu, a vidio ga je još iz autobusa dok je tukao Vinka Miljka. Optuženik je Vinka Miljka najprije napao verbalno, psovao mu je ustašku majku, zašto nije otišao kod brata u Kanadu nego je došao tu ratovati, da će sada vidjeti.... Nakon toga ga je pretukao. Svjedok je u logoru u Sremskoj Mitrovici vidio da Vinko Miljak ne može hodati, da su mu slomljena rebra. Svjedok je čuo da je optuženik pitao jednog zarobljenog mladića odakle je, a kad je čuo da je iz Zagreba, opsovao mu je majku ustašku, „da šta je došao tu ratovat i klat srpsku djecu, da će oni sada doći u Zagreb“⁴. „Znam, isto tako se sjećam da se obratio jednom starijem čovjeku u dobi od 60 godina kojega je upitao kako se zove i nakon što mu je ovaj rekao da se zove Stjepan i da je iz Borova Sela, na što mu je Đorđe Stojaković rekao da baš takve trebaju i taj stariji gospodin, a sjećam se da je imao naočale te da na naočalama nije imao jedno staklo s nama nije došao u Sremsku Mitrovicu. Njemu je osobno rekao „Ti ostaješ ovdje“. Znam da je Đorđe Stojaković koga god je dohvatio da ga je tukao ispred autobusa, a što sam vidio jer su bila upaljena svjetla od autobusa. Znam da kada smo mi nakon toga maltretiranja koje je trajalo po meni jako dugo ponovno ukrcavani u autobus da smo bili po ulasku u autobus primorani izvaditi sve što imamo iz džepova i znam da je meni osobno tada uzeo 2.000 maraka“⁵.

Svjedok Željko Pavošev

Nakon pada Borovo Commercea zarobljen je kao hrvatski branitelj. Zarobljenici su vođeni u koloni do mjesta gdje su se nalazili autobusi. Iz kolone su bili izvođeni pojedini branitelji. Svjedok je iz okolice Đakova, stoga mu je jedan njegov kolega rekao da se predstavi kao Marko Katić iz Vinogradske ulice u Vukovaru, da ne kaže odakle je.

Autobus u kome je bio svjedok zaustavljen je kod male napuštene kuće, koja je imala četiri prozora bez stakala. S lijeve strane je bila šumica, vidjela su se neka svjetla iz toga smjera. Kad su zarobljenici počeli izlaziti iz autobusa, izvana su se čuli jauci. Netko od zarobljenika u autobusu je rekao da vani kolju, drugi je pitao gdje prvo bodu,... Svjedok je dopuzao između sjedišta, odmah je počeo dobivati udarce letvom. Nakon par udaraca završio je na masi ljudskih tijela. Osjetio je da osobe, na koje je pao, dišu.

U međuvremenu, dok je trajala tuča zarobljenika, pristiglo je jedno vozilo iz koga je izašao jedan kapetan i stao između zarobljenika u jarku i neprijateljskih vojnika koji su tukli zarobljenike. Kapetan je rekao da su to ratni zarobljenici, da će biti ispitani i prevezeni u centar, odakle će, najvjerojatnije, biti razmijenjeni. Kapetan se svađao sa neprijateljskim vojnicima, ali su na kraju zarobljenici povezani špagom i vraćeni u autobus. Svjedok je završio u Sremskoj Mitrovici, gdje je proveo 277 dana.

6. listopada 2015. godine – nastavak dokaznog postupka

Na raspravi su bili nazočni: optuženikov brat, Veselinka Kastratović, monitorica

Svjedok Ivan Guzić

Nakon pada Borovo Commercea zarobljen je kao hrvatski branitelj. Nakon izlaska iz prostorija Borovo Commercea neprijateljski vojnici su pregledali hrvatske branitelje, i svi koji su imali iskaznicu HDZ-a odvajani su na jednu stranu, a ostale su odvajali na drugu stranu. Svjedok je bio u toj drugoj grupi, upućen je u smjeru Trpinjske ceste. Kod kavane „Mali raj“ utjerani su u autobuse i odvezeni preko Trpinje, Vese i Dalja do stare kudeljare, gdje su autobusi stali. Svi zarobljenici su morali izaći iz autobusa, nakon čega su

⁴ Raspravni zapisnik K –Rz-13/2012, od 5. listopada 2015. godine, str. 8

⁵ Raspravni zapisnik K –Rz-13/2012, od 5. listopada 2015. godine, str. 8

pretučeni. Nakon što su pretučeni, zarobljenici su ponovo natjerani u autobuse i odvezeni u logor u Sremskoj Mitrovici.

Vještak dr Boris Dumenčić,

Iz dokumenta „Nalaz i mišljenje drugostupanjske liječničke komisije“, izdanog dana 7. svibnja 1977. godine na ime Vinko Miljak, Vještak je vidio da je oštećenik imao prijelom dva rebra desno i potres mozga. Drugostupanjska liječnička komisija je na temelju tih ozljeda zaključila da kod Vinka Milja postoji trajna 50% invalidnost.

Navedeni dokument ne predstavlja originalnu medicinsku dokumentaciju, već se radi o nalazu i mišljenju drugostupanjske liječničke komisije koja je prema pravilu službe morala takav dokument izdati na temelju medicinske dokumentacije.

Vještak smatra da je nalaz i mišljenje drugostupanjske liječničke komisije dostatan da na temelju takvog dokumenta on – Vještak, na današnjoj raspravi da objektivno mišljenje, jer smatra da je nalaz i mišljenje liječničke komisije iz 1977. godine rezultat uvida članova komisije, tj. liječnika u medicinsku dokumentaciju. Medicinska dokumentacija je uvjet bez koga nije moguće donijeti nalaz i mišljenje.

Svjedok Željko Čolak – Barać,

Nakon pada Borovo Commercea bio je zarobljen sa ostalim hrvatskim braniteljima, bio je ranjen. Išao je u koloni prema Trpinjskoj cesti. Najprije su ih zaustavili ispred trgovine elektromaterijala „Menges“, tu su ih razvrstali i pretresli ih. Na jednu stranu su išli oni koji nisu imali osobne dokumente, među kojima je bio i svjedok. Nakon toga su zarobljenici ušli u autobuse i krenuli prema Trpinji. Svi zarobljenici su morali imati glave spuštene prema dolje, stoga svjedok nije vidio tko je izvučen iz autobusa.

Nakon što su prešli most Erdut – Bogojevo, autobusi su stali kod jedne kućice. Rezervista koji je čuvao zarobljenike u autobusu ih je zlostavljao i izbacio van. Svjedok je u autobusu tučen rukama i nogama, a nakon što su ga bacili iz autobusa završio je na hrpi ljudi, za koje je mislio da su mrtvi. Nakon toga je prišao jedna od zlostavljača, vidio da je svjedok živ, bacio ga na cestu, gdje su ga nastavili tući rukama i nogama, palicama. Svjedok je imao hematoma na mozgu, slomljen nos, izbijene zube.

Neprijateljski vojnici su odveli svjedoka i ostale zarobljenike do kućice, postrojili ih i prijetili da će ih strijeljati. Pojavio se jedan oficir, rekao je: „dosta ste ih ubili, vodite ih u autobus“. Bila je rasprava između neprijateljskih vojnika kamo će voziti zarobljenike, u Niš ili Mitrovicu. Zarobljenici su odvezeni u logor u Sremsku Mitrovicu.

Svjedoka su ispred autobusa tukle osobe u vojnim odorama s bijelim oprtačima. Vidio je iz autobusa osobu nadimkom „Top Gan“, u udarali su njegovom glavom po autobusu. Prepoznao je među neprijateljskim vojnicima Stevu Belobabu, koji je sa njim bio u bivšoj JNA u Karlovcu.

Svjedok Petar Tokić,

Nakon pada Borovo Commercea zarobljen je sa ostalim hrvatskim braniteljima. Iz zgrade su prvo izlazile žene i djeca, potom osobe koje su mogle stajati, koji nisu bili ranjeni, a na kraju su izneseni teži ranjenici. Među ranjenicima je bio njegov šogor Luka Gruujić, koji je na nosilima iznesen iz skloništa.

Zarobljenici su išli u koloni do fotografske radnje „Lukomski“, gdje su ih zaustavili i razvrstavali. Svjedoka je izdvojio jedan od braće Lapčević. Nakon pola sata čekanja po zarobljenike su došla tri autobusa. U jednom autobusu je bilo natrpano 100-tinjak ljudi. Zarobljenike su čuvala dva stražara, na početku i na kraju autobusa. Rekli su im da imaju sreće što sa njima u autobusu nije Pantić. Svi zarobljenici su morali sjediti s rukama na zatiljku i glavama spuštenim dolje.

Autobus je zaustavljen kod Živojinove mesnice, prozvan je bio Budimir, na što je iz autobusa izašao Josip Budimir zvani „Kiljo“.

Autobusi sa zarobljenicima zaustavljeni su na srpskoj strani, iza mosta, kod Bogojeva, kod nekih hangara. Zarobljenici su morali izaći iz autobusa jedna po jedan. Ispred autobusa se nalazila grupa od 5 – 6 osoba

koja je tukla sve koji su izašli iz autobusa. Svjedok je čuo jauke. Nakon što pretuku jednog zarobljenika izlazi sljedeći, koga također tuku. Sve se to događalo na prednjim vratima autobusa.

Prije izlaska iz autobusa svjedok je vidio na udaljenosti od 3 do 4 metara od autobusa hrpu nabacanih ljudi, na cesti je ležalo 5 od 6 ljudi, cesta je bila krvava. Mislio je da su svi ti ljudi mrtvi. Tučen je rukama, palicama, kundacima, nogama. Dok su ga tukli svjedok nije pao, naslonio se na autobus. Nakon tuče zavezali su mu ruke na leđa i rekli da krene prema hrpi ljudi, da legne na njih. Kad je krenuo netko mu je podmetnuo nogu, pao je na cestu, gdje su ga nastavili premlaćivati.

Nakon nekog vremena su zarobljenike ponovo strpali u autobuse, ali su ih počeli popisivati. Svjedok je odvezen u logor u Sremsku Mitrovicu.

Svjedok Jurica Mužević,

U vrijeme pada Borovo Commercea, u skloništu se nalazila svjedokova supruga. Svjedok je bio je bio jedan od dobrovoljaca za gašenje požara u Borovo Commerceu. Nakon predaje iz skloništa su najprije izašli civili, zatim pokretni hrvatski branitelji, a na zadnje su izneseni teži ranjenici. Izneseno je 20-tak težih ranjenika.

Osobe koje su pomogle u iznošenju ranjenika izdvojene su i odvedene iza Borovo Commercea. Izdvojene osobe su mislili da će ih strijeljati, no, došla su 2 do 3 oficira, koji su to spriječili. Formirana je kolona, koja je išla kroz Borovo Naselje. Kod fotografske radnje „Lukomski“ su čekali autobusi. U autobusu su zarobljenici morali biti sagnuti, gledati u pod. Jedan vojnik, koji ih je čuvao, inzistirao je na tome, posebno kad su prolazili kroz Trpinju. Svjedok pretpostavlja da ih je to spasilo, jer se nije vidjelo tko je u autobusu.

Iza Borova Sela autobus su zaustavile naoružane osobe, htjeli su izvesti zarobljenike iz autobusa, ali je vojnik, koji je čuvao zarobljenike to spriječio. Nakon prelaska mosta kod Bogojeva, nekih kilometar od mosta, autobusi su stali kod cestarske kućice. Osobe koje su zaustavile autobus ulazile su unutra, tražili su dokumente i druge stvari koje su zarobljenici imali kod sebe. Svjedok je imao putovnicu, na što mu je jedna od tih osoba rekla: „Vidi ti hoćeš da putuješ“, nakon čega je putovnicu i osobnu iskaznicu bacio. Te osobe su izbacivale iz autobusa jednog po jednog zarobljenika. Svatko tko je izbačen iz autobusa bio je premlaćen. Osobe koje su bile ispred autobusa premlaćivale su zarobljenike. Svjedok je od batina izgubio svijest. Nakon što su prebili ljude, pobacali su ih u kanal do ceste. Nakon toga pojavio se jedan oficir bivše JNA, koji je tražio da se zarobljenike vrati u autobuse, da se zarobljenici popišu, što je i učinjeno. Svjedok je završio u logoru u Sremskoj Mitrovici.

Svjedok Ivica Lukić,

Uhićen je u Borovo – obučari. Domaći ljudi iz Vukovara izdvajali su branitelje koje su prepoznali. Nakon izdvajanja tim se osobama do danas gubi trag. Posebno loše su prošli oni koji su nosili žute čizme zvane „zenge“, nakon izdvajanja gubi im se trag.

Svjedok je htio krenuti izvlačiti ranjenike, ali ga je spriječila jedna gospođa, tako daje ostao u obučari. Nakon predaje svi su bili smješteni u autobuse, nakon što su bili razdvojeni žene i djeca od muškaraca. Krenuli su prema Trpinji, gdje su autobusi zaustavljeni. U autobuse su ušli domaći Trpinjci, koji su tražili točno određene osobe radi izdvajanja. Ime svjedoka je bilo prozivano, ali se on nije htio javiti, a nisu ga prepoznali. Nakon polusatnog zadržavanja autobusi su krenuli dalje.

Po dolasku u Dalj zarobljenici su morali izaći iz autobusa. Bilo je organizirano lažno strijeljanje, da bi ih potom sve vratili u autobuse. Nakon što su prešli most kod Bogojeva, autobusi su zaustavljeni kod kupališta, odnosno kod skladišta ograđenog žicom. Tko god je odveden do tog skladišta više se nije vratio. Nakon nekog vremena dopustili su im nastavak puta. Svjedok je rekao: „Odvajanjem od domaćih Srba nekako smo se osjećali sigurniji i doista su postojale sve veće šanse za preživljavanje⁶“.

⁶Raspravni zapisnik br. K – Rz- 13/2013, od 6. listopada 2015. godine, str. 10

Tijekom transporta ruke zarobljenika bile su vezane žicom, glave su morali držati spuštene prema dolje. „Kasnije sam čuo da su oni koji su prije mene, odnosno prije nas prešli taj isti put, prošli daleko lošije nego mi“⁷.

Svjedok Zdravko Majstorović,

Nakon pada Borovo Commercea zarobljenici su bili postrojeni u jednu kolonu. Tu je došla jedna osoba s bradom i kokardom i rekla: „Koga znam znam, neću da grešim dušu“. Izdvojio je 6 osoba i negdje ih odveo. Svjedoku nije poznata sudbina tih osoba.

Kolona zarobljenika se kretala ulicom Karla Marxa, dolaskom do INI-ne benzinske crpke uvedeni su u autobuse. Autobusi su bili prepravljani. Svjedok je sjedio u sredini autobusa, svi su morali imati glavu spuštenu prema dolje.

Kod Bogojeva su zaustavljeni autobusi, svi zarobljenici su morali izaći, reći svoje ime. S desne strane od autobusa bila je neka štanga, ondje su zarobljenici morali doći i tu su im vezane ruke na leđa. Ispred zarobljenika su stale osobe sa šarenim fantomkama, a iza zarobljenika su stale osobe s palicama. Na koga su pokazali taj je bio prebijen. Nakon toga su ponovo vraćeni u autobus, ali su prije toga pred autobusom zarobljenici ponovo bili tučeni. Svjedok je rekao da su primijetili da ih je manje u autobusu nego kad su došli. Svjedok je završio u logoru u Stajićevu.

Svjedok Mićo Mlikotić,

Poznaje opt. Đorđa Stojakovića još iz osnovne škole iz Vukovara. Svjedok je bio u autobusu sa ratnim zarobljenicima iz Borovo Commercea. Nakon prelaska mosta kod Bogojeva autobusi su bili zaustavljeni. U autobus su ušli pripadnici paravojsnih postrojbi, maltretirali su zarobljenike. Svjedok je nedugo prije zarobljavanja bio ranjen u nogu. Jedna osoba, koja je ušla u autobus i izbacivala zarobljenike van, pitala je svjedoka zašto sporo izlazi iz autobusa. Nakon što je čuo da je svjedok ranjen, udario je pendrekom po svježoj rani. Svjedok je od udarca pao, nije se mogao ustati. Izvan autobusa nije puno udaran, bio je po strani, a li svatko tko bi prolazio zakačio bi ga ili letvom ili pendrekom.

Svjedok je vidio optuženika ispred autobusa, tražio je roditelje. Od „Karčike“ je čuo da je optuženik mislio da su mu zarobljenici ubili roditelje, te se došao osvetiti. Vidio je trenutak kada je optuženik, obučen u vojnu odoru, s bijelim oprtačima, razgovarao sa jednom osobom, koju je potom pretukao. Radilo se o Vinku Miljku, kome je govorio zašto nije otišao u Kanadu kod brata. Svjedok je sa Vinkom Miljkom bio u logoru u Sremskoj Mitrovici i vidio je da se Vinko Miljak 4 do 5 dana nije mogao podići s poda.

Rasprava se nastavlja **20. listopada 2015. godine u 9,00 sati.**

⁷ Raspravni zapisnik br. K – Rz- 13/2013, od 6. listopada 2015. godine, str. 10